

Het is Vredesweek.

Franciscus van Assisi als apostel van de vrede.

Het is vredesweek. En dat is een uitdaging om nog meer dan anders stil te staan bij de vrede. En volgens mij is het vooral het verlangen naar de vrede. Want de vrede is wereldwijd niet aan de orde en ook dicht bij huis zijn er conflicten. Ruzies in families, spanningen tussen mensen, het is misschien wel zo oud als de wereld. En toch is er ook de droom van de vrede, die er eens zal zijn. Ineens moest ik denken aan het gebed van Franciscus van Assisi. Deze man leefde rond 1200, dus een hele tijd geleden. Maar zijn gebed is verrassend actueel.

Heer, maak mij een instrument van Uw vrede.

Laat mij liefde brengen waar haat heerst,
laat mij vergeven wie mij beledigde,
laat mij verzoenen wie in onmin leven,
laat mij geloof brengen aan wie twijfelt,
laat mij waarheid brengen aan wie dwaalt,
laat mij hoop brengen aan wie wanhoopt,
laat mij licht brengen aan wie in duisternis is,
laat mij vreugde brengen aan wie bedroefd zijn.

Laat mij niet zoeken getroost te worden, maar te troosten,
niet begrepen te worden, maar te begrijpen,
niet bemind te worden, maar te beminnen.

Want het is toch door te geven, dat men ontvangt
door te verliezen, dat men vindt
door te vergeven, dat men vergiffenis ervaart
door te sterven, dat men verrijst tot het eeuwige leven. Amen.

Wat ik vooral heel mooi vind is dat hij bidt om kracht, hij bidt om kracht om vrede te stichten (zo lees ik het eerste deel). Hij bidt om geloof in de vrede en de waarheid van de vrede. Dit geloof, deze waarheid, deze kracht kan dus in mensen zijn. Zo zullen wij de vrede stichten in Gods naam.

ds. Gerco Veening